

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica pomenirii pildei vameșului și a fariseului

Aștept deasupra voastră, copii neputincioși în porți. Aștept să Mă așez în carte cu cuvântul zilei pomenirii pildei vameșului și a fariseului. Aștept să mai pun pregătire dumnezeiască peste om, dacă vrea omul să audă și de la Dumnezeu, și să pun și peste cei ce sunt poporul cuvântului Meu, că e greu pe pământ, și am spus că și cerului de sfinți și de îngeri îi este greu fără Dumnezeu pe pământ. Eu pe pământ M-am făcut și Mă fac cuvânt. Voi însă acum sunteți iarăși și iarăși neputincioși pentru puterea Mea cu care cobor pe pământ ca să Mă fac cuvânt.

I-am spus poporului Meu să-Mi dea putere să vin. I-am spus să Mă aștepte cu suspin și cu așteptare când știe că vin, și i-am spus că dorul lui de Dumnezeu leagă cerul cu pământul și fuge oastea diavolească dinaintea coborârii Mele când dau să cobor din greu cuvânt pe pământ. Dar pe voi vă găsesc în porți iarăși fără putere pentru Mine. Eu știu că sunt povara voastră cea grea, dar v-am spus să știți că e greu fără Dumnezeu pe pământ. Eu știu, și Mă doare mai mult ca pe voi când vi se frânge trupușorul sub greul venirii Mele, dar nu pot să stau nici Eu împiedicat pe drumul venirii Mele între cer și pământ, și alt fir pregătit de Mine pentru venirea Mea cuvânt la om, nu am, fiilor copii. Vă rog, ajutați-Mă să-Mi las sarcina jos, că Mă apasă și pe Mine și pe voi și vin diavoli și râd înaintea Mea pe seama Mea și a voastră atunci când voi nu Mă puteți ține ca să Mă las la timpul lui cu cuvântul și nu să stau sub el când el se zbate din Mine ca să coboare și să se așeze pe pământ.

O, de câte ori voi nu Mă puteți ține, de câte ori nu-Mi deschideți porțile să intru, de câte ori voi nu puteți la timp să Mă primiți, duhul rău dă să vă facă rău, și dă să-Mi facă Mie rău, și dă să poată el să vă aducă rău, ca să suferiți. Vă arăt strânsura lui, vă arăt bucuria lui și tot ce dă el să poată atunci când voi nu puteți, și vă ajut să vă sculați și să-Mi deschideți, și ca să vin apoi cu cuvântul și cu timpul lui și cu lucrul la timp, fiilor copii, că dacă voi nu stați cu tărie porți ale Mele, Mă apasă și pe Mine și pe voi greutatea cuvântului care își are vremea lui de coborâre și care poposește la porți ca să se deschidă ele și ca să intru Eu și cuvântul Meu, fiilor copii. Iată, plângem unii pentru alții. Noi de mila voastră, și voi de mila Noastră, căci greul de pe pământ e mare, iar trupul este neputincios.

Îmi este pregătit cuvântul și vremea lui de coborâre și pe care v-am vestit-o din vreme ca să vă pregătiți în întâmpinarea Mea, și vă găsesc în mare neputință în porți și, ca un Dumnezeu mare ce sunt, suflu peste voi, intru în voi ca să aveți putere, căci sunt vindecător și vă ajut așa cum medicul cu știința sa forțează spre putere vloga cea stinsă a trupului neputincios, și iarăși poate acela pentru el însuși. Vouă însă pentru Dumnezeu trebuie să vă poată trupul și sufletul și duhul, căci Dumnezeu v-a făcut puntea Sa de trecere între cer și pământ până la om, fiilor storși de puteri, și Eu trebuie să grăiesc poporului Meu, ca să ia din grăirea Mea cu el cel ce Mă caută de la izvor. Iar voi, hai, fiilor, hai prin puterea Mea, ajutați-Mă să călătoresc! Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, de câte ori Îmi fac cale spre tine, Eu Îmi anunț străjerii cei dintre Mine și tine și nu vin până nu Mă vestesc mai întâi. Cu lacrimi multe cât cuvântul Meu cel mult, te rog iarăși, ca și la cea din urmă a Mea grăire peste tine, te rog, poporul Meu, nu uita să Mă aștepti să vin. Și ca să Mă aștepti, trebuie să Mă primești, poporul Meu. Când știi că vin, să-Mi dai putere să vin. Eu așa te-am învățat să lucrezi, și ți-am spus să-Mi presari în cale dor, căci dorul tău de Mine leagă cerul cu pământul. Vai Mie dacă uiți de cele ce te învăț, dacă nu ai grijă să-Mi vindeci porțile prin care intru la tine, că Eu mereu dau să-i ușurez de dureri și de apăsări și de așteptare pe cei din porți ca să pot să vin, că fără Mine cu tine în cuvânt, cerul cel atât de aproape de pământ e tot atât de departe de om și nu pot să-Mi mai săvârșesc lucrarea cu care Tatăl M-a

trimis cuvânt pe pământ la om. Lucrarea umilinței de duh voiesc s-o așez în om, căci de aceea M-a trimis Tatăl iarăși după om. Mîntea omenească însă nu Mă lasă să Mă lipesc de om și să-l fac pe om dumnezeu din Dumnezeu, așa cum Tatăl Mi-a spus Mie să fiu din El.

Am stat cu omul pe pământ treizeci și trei de ani, ca să învețe de la Dumnezeu omul care a crezut că Eu M-am născut din Dumnezeu. Am rămas pe pământ scris cu toată viața Mea, de la nașterea Mea și până la suirea Mea la Tatăl. Am petrecut viața așa cum voiește Tatăl s-o petreacă și omul, dar omul nu știe să stea cu Dumnezeu și lângă Dumnezeu și în Dumnezeu.

Uită omul de viața Mea, dar de viața sa nu uită. Omul trăiește în sângele său și așa vrea el să se numească al Meu. Cuvântul Meu cel de cincizeci de ani, acum, la sfârșit de timp, și cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, l-a tot învățat pe om să nu se semețească cu viața lui lângă viața Mea, să nu se semețească în numele Meu, că e păcat cu mare pagubă peste om acest păcat. Eu am avut în Mine și în viața Mea pe pământ, viața Tatălui și supunerea sub învățătura Lui mereu, și ascultarea, și tot nu M-am semețit, ci M-am smerit cu viața înaintea oamenilor. Omul însă nici înaintea lui Dumnezeu nu se smerește cu viața sa, și așa se crede el al Meu, așa, fariseu, cum știe el să fie cu omul și cu Dumnezeu, ba chiar și cu el însuși. Fariseul este făcut din fățarnicie, și sub ea se ascunde când se crede drept, când se bucură să aibă dreptate și să fie mai mult decât altul ca și el, și așa stă el cu viața lui înaintea Mea crezându-se al Meu cu orice chip, chiar și după ce prin această semeție cade în păcate multe și urâte, numindu-Mă pe Mine Dumnezeu lui, iar pe el, făptura Mea. Râd diavoli de Mine când îl văd pe om că se aseamănă cu Mine, că se laudă că este al Meu, ridicându-se prin aceasta peste om și peste Dumnezeu, și mereu om pe om se biruiește cu semeția de a se crede că este făptura Mea, iar Eu vin să caut omul, și îl găsesc în păcatul semeției și nu pot să stau nici lângă el, darămite în el cu pilda vieții Mele!

Mîntea omenească nu poate cu cele cerești, poporul Meu. Ea este dușmanul Meu și al omului care stă împotriva Mea cu mîntea lui, cu duhul lui semeț din el, și între om și om apoi. Iată, poporul Meu, de ce nu-L poate mărturisi pe Dumnezeu nici omul de rînd, nici fariseul, căci Dumnezeu înseamnă în om mîntea cerească, duh ceresc, care omoară în om duhul omenesc, mîntea care stă mereu în om mai presus de Dumnezeu, de parcă pe om Eu l-am făcut pentru el și nu pentru Mine.

O, numai el stă în el omul, căci Eu nu pot sta cu mîntea omenească în om, și ies cu totul, și rămâne omul sărac de tot ce ar putea avea, căci Eu în om caut ce trebuie să aibă el pentru vecia lui, și omul este pedepsit pentru vecii de însăși mîntea lui de om, iar Eu stau cu Duhul Sfânt în fața omului ca să-l fac să dea duhul lui pe Duhul Sfânt și să pot petrece Eu în om, și să se scrie omul în cartea Mea, în cartea vieții Mele, căci viața Mea de pe pământ și mîntea ei cerească este carte de învățat din ea, și omul n-o învață mai înainte de orice grai al minții lui.

O, de nimic nu uită omul mai mult ca de Dumnezeu, poporul Meu. O, ce frumos este acest nume: „poporul Meu“! Când Eu spun: „poporul Meu“, acest popor trebuie să fie frumos ca și numele acesta, dar mîntea omenească uită de Dumnezeu, și omul se crede că este al Meu, și își zic oamenii neam creștinesc, și își zic „biserica sfântă“, fără să semene viața lor cu viața Mea ca să pot Eu locui în ea.

Iată, omul de rînd, vameșul care așa se credea, om de rînd, de durerea din piept se zbătea, că n-o mai putea purta, și, venind cu ea înaintea Mea, cunoscându-și păcatele, Îmi cerea mîngâiere în durerea de la ele și zicea: «Fie-Ți milă de mine, Dumnezeule!». Eu când l-am privit i-am ajutat rugăciunea, căci cel ce se smerește pe sine înaintea Mea și nu înaintea oamenilor pentru trecere sau pentru slavă deșartă, acela va fi înălțat, acela caută spre Dumnezeul Cel smerit cu duhul și se înalță spre El pentru durerea lui, ca să capete umilință de la Dumnezeu și răcoare de suflet împotriva apăsării păcatelor pe care el le-a săvârșit.

O, poporul Meu, vameșul, departe încă fiind de templul de rugăciune, se vedea că se roagă, căci își bătea pieptul care îl durea de la păcate, și nu avea îndrăzneala să-și îndrepte privirea spre

cer, ci numai mintea cea durută, numai duhul cel zdrobit în el după milă de la Dumnezeu. Dar fariseul nu s-a arătat că se roagă, ci a fost descoperit de Dumnezeu cum își zicea în sine privind spre vameș: *«Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt răpitor, sau nedrept, sau adulter ca ceilalți oameni, sau ca și acest vameș, ci sunt postitor și dau zeciuială din toate câte mi se cuvin»*. Mintea lui cea omenească nu-l învăța decât să se îndreptățească, iar cine se îndreptățește, se semețește prin aceasta, și uită omul că oricine se înalță pe sine, va fi umilit și nu va afla milă de la Dumnezeu, Care le stă împotriva celor ce se îndreptățesc împotriva celor ce se smeresc pentru cele greșite ale lor.

Vai de omul fariseu care Îi mai și mulțumește lui Dumnezeu pentru semeția sa cu care își lucrează faptele, fie ele și bune. E plin pământul de om fariseu, și e păcat cu mare cădere fățarnicia cea lucrată cu semeție înaintea lui Dumnezeu. Cine își îndreptățește faptele și mintea, acela are minte omenească, minte care nu atinge înălțimea cerului, înălțimea smereniei, poporul Meu. Omul care se folosește de mintea lui, acela nu află pe cel binefăcător lui, acela rămâne în sângele lui din care își trage mintea, și nu Mă pot stăpâni să nu spun că e plin pământul, e apăsător în adânc pământul de la mulțimea de farisei de pe el. Nu pot să nu strig la om că e fariseu și că nu are minte decât de la carne și de la sânge, minte omenească are omul.

O, poporul Meu, să Mă audă omul ce grăiesc Eu, Domnul, Cel drept prin smerenia Sa. Celui ce Îi mulțumește în sine lui Dumnezeu, îi spun Eu, Domnul, că în Dumnezeu și nu în sine trebuie să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru faptele sale. Iar celui ce se roagă în sine lui Dumnezeu, tot Eu îi spun și aceluia că nu în sine, ci în Dumnezeu trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru milă peste greșalele sale, căci așa a făcut vameșul ieșind din el cu durerea din piept, și bătându-se pentru păcatele sale striga la mila Mea, de l-a văzut fariseul și n-a putut răbda acesta umilința prin care vameșul se înalță la Dumnezeu cu durerea lui, cu rana din pieptul lui, căci păcatul pe care omul și-l cunoaște face rană în inima omului umilit prin păcat, iar cel ce este fariseu se simte oricum ar fi el vrednic de Dumnezeu de nu mai plânge după milă, și iată, vai omului mare față de omul de rând care nu are sub ce să-și învelească păcatele!

Nu este păcat mai orb ca și semeția care îl cade pe om în acest păcat! Nu este om mai orb spre Dumnezeu ca și cel ce se semețește în sine cu faptele lui înaintea lui Dumnezeu! O, poporul Meu, învățătura Mea este bucuria și lacrima sfinților, căci sfinții se bucură în cer de la cei smeriți cu duhul pe pământ, și plâng cu Mine de la cei semeți cu mintea între oameni. O, poporul Meu, am în mijlocul tău copii cu minte cerească, de Mine lucrată în ei. I-am pus călăuză a ta spre smerenia Mea dumnezeiască, fiindcă voiesc să stai fără de păcat înaintea Mea, dar fără călăuză peste tine te scrie duhul rău cu semeție înaintea Mea. Învăță de la Mine cartea vieții Mele pe pământ, și așa să-ți zidești viața Mea în viața ta, că Eu am ascultat de Tatăl, și trebuie și tu să ascuți de Tatăl, și să te rogi lui Dumnezeu, dar nu ca omul care se roagă în sine, ci ca acela care se roagă în Dumnezeu, poporul Meu, ca să vadă fariseii de pe pământ smerenia ta înaintea Mea, aluatul tău, inima ta curată, căci aluatul fariseilor este fățarnicia, care îi dă pe ei de gol înaintea oamenilor când ei dau să se ascundă în sine sub învelișul hainei creștinești, care este judecata pentru cei fățarnici de sub ea, iar ei cu mintea lor omenească nu pricep aceasta. Și iată, mintea cerească din om stă împotriva păcatului, așa cum stăteau proorocii lui Dumnezeu în mijlocul poporului lor care Îl uita pe Dumnezeu pentru mintea lui.

O, de nimic nu uită omul mai mult ca de Dumnezeu, poporul Meu! Dumnezeu Cel adevărat este tainic, pentru că Duhul Lui este smerenia înaintea omului, iar dumnezeul cel mincinos este descoperit, pentru că duhul lui este semeția cu care se înalță spre căderea sa în acest păcat.

O, poporul Meu, nu te teme cu călăuză peste tine! Ea are minte cerească, și cu care alungă mintea omenească din mijlocul tău. Teme-te fără călăuză, căci fără ea, duhul cel potrivit Duhului Sfânt îți face minte de om, care se semețește pentru ea însăși în om, și vai omului fără Dumnezeu, fără minte cerească, fără învățător din cer pentru mintea lui!

O, copii neputincioși în porți! Dacă voi scădeți în mintea și în inima celor ce trebuie să fie poporul Meu, apoi aceia se înalță spre căderea lor. Dacă voi nu le sunteți înțelepciune a minții și apoi a graiului și apoi a faptei vieții lor, ei merg ca orbii și nu ajung nicăieri, căci nimeni nu vede fără de lumină. Eu sunt Lumina lumii, fiilor copii. Să știți că și voi sunteți, căci sunteți cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu peste poporul Meu și peste pământ. Amin. Să ia pildă poporul Meu din ce este bun și rău, și să aleagă cu cârmă în față viața care nu stă în sine, ci în Dumnezeu din om, copiii duruți de pe pământ, ca și Dumnezeu duruți pe pământ. O, veniți spre mângâierea Mea! O, cum să v-o mai dau ca să aveți putere pentru venirea Mea? E greu fără Dumnezeu pe pământ. E numai minte de om pe pământ. Nu fiți mici, nu fiți micșorați pentru coborârea Mea, ci fiți cât ea, și nu vă lăsați doborâți împotriva ei, că Eu, fiilor copii, sunt umilit cât nu are omul ochi și minte să vadă și să înțeleagă, dar Îl ascult pe Tatăl așa cum lucrează El. Amin.

Te-am învățat, poporul Meu, iar și iar. Prin cei zdrobiți în porți îți dau cuvântul Meu care doare în Mine când nu pot să-l așez la vremea lui în mijlocul tău, și spre om apoi. Nu uita cuvântul Meu de peste tine. Dacă nu te uiți tot timpul în el, tu Mă îndurerezi, poporul Meu, iar Eu te-am rugat și te rog cu jale: dă-Mi putere să vin, și fie-ți dor de Dumnezeu, că e greu fără Dumnezeu, poporul Meu.

O, fericit sunt Eu de la cei ce nu rămân în sine, căci dacă ei așa lucrează, ei au înțelepciunea cea cu călăuză și rămân în Dumnezeu, căci și Eu tot așa lucrez. Amin.

Mă voi umili pentru cei ce nu iubesc înțelepciunea cea cerească și Mă voi înălța în cei ce cu dor trăiesc în Mine, așa cum Eu în Tatăl sunt și petrec în cer și pe pământ, căci Tatăl cu așa închinători poate tot ce are de împlinit prin Mine, iar Eu, prin cel ce se face casă a Mea, voie a Mea, prin care Eu să lucrez cu biruință sau să rabd spre înțeleptirea omului care nu poate ca Dumnezeu. Eu însă nădăjduiesc ca un Dumnezeu, și tot așa și biruiesc, căci sunt ascultător de Tatăl, Care poate, poporul Meu. Amin, amin, amin.

09/22-02-2005